

Arrest

nr. 207 638 van 10 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod.

1.2. Op 21 april 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ander familielid op grond van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 24 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing betreffende de aanvraag vermeld in punt 1.2. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 augustus 2018.

1.4. Op 2 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

(...)

In voorkomend geval, ALIAS:

M. (...)

B. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 02/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder in het bezit te zijn van een geldig identiteitsdocument.

Uit het PV AN.55.LB.043329/2018 van de politie zone van Antwerpen blijkt dat betrokkene op 13.04.2018 aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart OF beroepskaart.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 13/04/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene werd gehoord op 02/08/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen kinderen of partner heeft in België. In die zin kan een schanding van artikel 8 EVRM niet aangenomen worden.

Betrokkene werd gehoord op 02/08/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen medische problemen heeft die hem belemmeren om te reizen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij verblijft bij zijn zus E.B.H. (...) (°10.04.1985), die legaal in België verblijft, en zijn schoonbroer C.A. (...) (°26.04.1964). Dit geeft hem echter niet

automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont namelijk niet aan dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn zus of zijn schoonbroer, die fungeert als referentiepersoon in de aanvraag tot gezinshereniging, dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Er zijn geen elementen die maken dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's zus en schoonbroer kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Marokko en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door het geven van andere identiteiten (M.B.A. (...) – 05/01/1984 en B.S. (...) – 01/01/1999). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zijn echte identiteit E.B.S. (...) (°18/05/1982) betreft.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07/01/2018 en 13/04/2018 dat hem betekend werden op 07/01/2018 en 13/04/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 13/04/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 02/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door het geven van andere identiteiten (M.B.A. (...) – 05/01/1984 en B.S. (...) – 01/01/1999). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zijn echte identiteit E.B.S. (...) (°18/05/1982) betreft.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07/01/2018 en 13/04/2018 dat hem betekend werden op 07/01/2018 en 13/04/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 13/04/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Op 21.04.2018 diende betrokkene een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980, in functie van zijn schoonbroer C.A. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Betrokkene maakte op dat moment reeds voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar waardoor deze aanvraag niet in overweging genomen werd op 24.07.2018. Er liggen verder ook geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie die nodig is om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. De beslissing werd op 02/08/2018 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord op 02/08/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om te studeren en dat hij niet wil/kan terugkeren naar Marokko, omdat hij in België wenst te verblijven. geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggestuurd wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 02/08/2018 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat hij geen medische problemen heeft die hem belemmeren om te reizen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij verblijft bij zijn zus E.B.H. (...) (°10.04.1985), die legaal in België verblijft, en zijn schoonbroer C.A. (...) (°26.04.1964). Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont namelijk niet aan dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn zus of zijn schoonbroer, die fungeert als referentiepersoon in de aanvraag tot gezinshereniging, dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Er zijn geen elementen die maken dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes zus en schoonbroer kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Marokko en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuuring valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door het geven van andere identiteiten (M.B.A. (...) – 05/01/1984 en B.S. (...) – 01/01/1999). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zijn echte identiteit E.B.S. (...) (°18/05/1982) betreft.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07/01/2018 en 13/04/2018 dat hem betekend werden op 07/01/2018 en 13/04/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 13/04/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering

wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance', van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de richtlijn 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen t.a.v. verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid, van de richtlijn 2004/38/EG, van de rechtspraak van het Hof van Justitie zoals vastgelegd in het arrest OUHRAMI van 26 juli 2017 met betrekking tot artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) conform de rechtspraak van het Hof van Justitie zoals vastgelegd in het arrest K.A. e.a. tegen België van 8 mei 2018.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de

administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing van 02.08.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker geen geldig identiteitsdocument heeft en een inreisverbod niet heeft nageleefd. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker dat hij met zijn zus, schoonbroer en neefje en nichtjes heeft in België.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onder te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Nergens in de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat hij het recht heeft om een gezinsherenigingsprocedure kan starten toont aan dat hij een gezinsleven heeft met zijn zus, schoonbroer en neefje en nichtjes. Er werd in de bestreden beslissing nooit gewag gemaakt dat er geen gezinsleven zou zijn met zijn zus, schoonbroer en neefje en nichtjes.

Op het ogenblik van de aanhouding had verzoeker zijn attest van immatriculatie dat geldig was tot 21.10.2018.

Verzoeker mist de toetsing aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.

HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuuring valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort word.

Op datum van 02.08.2018 wordt verzoeker door de politie aangehouden.

Tot grote verbazing van verzoeker hebben de politiediensten hem aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor om hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) afleveren zonder uitvoeringstermijn. Hierdoor kan hij gedwongen het land worden uitgezet.

Verzoeker was op dat ogenblik in het bezit van een attest van immatriculatie dat werd afgegeven naar aanleiding van de procedure gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse schoonbroer conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De aanvaarding van de aanvraag tot vestiging in functie van zijn Nederlandse schoonbroer (artikel 40bis van de Vreemdelingen) houdt impliciet in dat verwerende partij het inreisverbod ingetrokken heeft of minstens geschorst heeft.

Het bevel werd ten onrechte afgeleverd aangezien verzoeker op het ogenblik van de aanhouding in het bezit was van een attest van immatriculatie dat nog geldig was tot 21.10.2018.

Nergens in de bestreden wordt vermeld waarom men verzoeker heeft toegelaten om de aanvraag tot vestiging in functie van zijn Nederlandse schoonbroer (artikel 40bis van de Vreemdelingen) in te dienen.

Er wordt hieromtrent geen valabele uitleg voor gegeven.

Het afleveren van attest van immatriculatie schorst het inreisverbod dat werd opgelegd.

Verzoeker heeft in casu een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Er wordt verzoeker een document afgeleverd dat niet geldig is conform artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. (hieronder meer)

3.

Op basis van deze aanvraag werd aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd waarna normalerwijze artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verder bepaalt hoe de procedure gezinshereniging verder dient gevolgd te worden.

Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze zonder enig schroom de procedure gezinshereniging, die gestart werd op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en na aflevering van een attest van immatriculatie geldig tot 21.10.2018, voortijdig te kunnen beëindigen door het afleveren van een bijlage 13septies om reden dat aan verzoeker een inreisverbod werd opgelegd in april 2018. Er werd ook een beslissing genomen op 24.07.2018 (stuk 7) waarvan niet duidelijk is op basis van welke juridische gronden die beslissing werd genomen.

Het gegeven dat de gemeentelijke administratie de desbetreffende aanvraag gezinshereniging van verzoeker in overweging heeft genomen kan niet zomaar door verwerende partij naast zich neergelegd worden aangezien de gemeentelijke administratie tevens een orgaan is van de overheid waarvan verwerende partij deel uitmaakt en bijgevolg alle beslissingen of fouten van deze administratie tegen verwerende partij opgeworpen kan worden. De bestreden beslissing schendt manifest de orgaantheorie.

De wetgeving met betrekking tot de procedure gezinshereniging is klaar en duidelijk.

Het artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.][1

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]1

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.]1

Verwerende partij was conform artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 1981 als het ware verplicht om een bijlage 20 af te leveren om de gezinshereniging te weigeren.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij in plaats van een bijlage 20 een weigering in overwegingname en een bijlage 13septies heeft afgeleverd. Men kan bovendien achteraf niet beweren dat men alsnog een bijlage 20 kan nemen.

Het feit dat de gemeentelijke administratie de procedure gezinshereniging ondanks het inreisverbod heeft opgestart mag geen afbreuk doen aan de regels die in artikel 52 van het voormeld koninklijk besluit worden opgelegd.

In dat opzicht werd artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Het gemeentebestuur en de verwerende partij heeft impliciet maar zeker het inreisverbod genegeerd minstens naast zich neergelegd waardoor verwerende partij niet kan aanhalen dat er in casu een inreisverbod was en bijgevolg geen bijlage 19ter mocht afgeleverd worden. Aangezien de bijlage 19ter toch werd afgeleverd diende verwerende partij de procedureregels van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 te volgen.

De aanvraag voor een gezinshereniging kan onder andere ook beschouwd als een verzoek tot opheffing van het reeds opgelegd inreisverbod.

4.

De DVZ heeft erin vermeld dat de praktijk is dat een derdelander, die een gezinshereniging wil aanvragen met zijn EU- of Belgisch familielid (art. 40 bis of 40ter Vw.), 2 mogelijke aanvraagprocedures kan volgen:

1. Hij kan zijn aanvraag tot gezinshereniging indienen bij de Belgische ambassade bij zijn herkomstland of vanuit België. De visumaanvraag kan alleen geweigerd worden om redenen van openbare orde. De DVZ gaat in dat geval na of de derdelander die een inreisverbod opgelegd kreeg, een ernstige bedreiging vormt voor een fundamentele belang van de samenleving.

2. Als de aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend in België en de verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de gezinshereniging, beschouwt de DVZ die aanvraag als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod. Een aparte aanvraag tot opheffing is dan niet nodig. Als niet voldaan is aan de voorwaarden van de gezinshereniging, blijft het inreisverbod behouden en moet de betrokkene het land verlaten.

De DVZ heeft echter in casu haar eigen aangekondigde praktijk naast zich neergelegd, hetgeen een schending is van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verder heeft de RVV een beslissing van de DVZ vernietigd die een aanvraag 'niet in overweging' nam wegens het bestaan van een inreisverbod. (Arrest RVV nr. 140 920 d.d. 12.0315).

De RVV oordeelde dat de DVZ enkel mocht weigeren wegens redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

In casu is er geen gevaar meer voor openbare orde. Het wordt alleszins niet gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De RVV vernietigde eveneens een beslissing waarbij de DVZ een 40ter aanvraag "niet in overweging" had genomen, omdat er een MB was genomen. (Arrest RVV nr. 76 133 d.d. 28.02.2012)

De RVV nam meerdere beslissingen omtrent de gezinshereniging na een inreisverbod.

De RVV stelde in een arrest nr. 135.627 van 19 december 2014 (met drie rechters) dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger niet in aanmerking te nemen.

RvV arrest nr. 139.567 van 26 februari 2015 zegt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van familie van een Belg. De DVZ moet de gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet voldaan zijn, of omdat er fraude of misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

De gemeenten moeten volgens deze rechtspraak de verblijfsaanvragen van een derdelands familielid van een Unieburger of Belg in aanmerking nemen en een bijlage 19ter afgeven, als de (identiteit en) gezinsband aangetoond wordt.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar een eerder opgelegd inreisverbod als motivatie om een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger of Belg niet in aanmerking te nemen of te weigeren met een bijlage 13 of 38. DVZ kan de aanvraag alleen weigeren met een bijlage 20 (waartegen een schorsend beroep bij de RvV mogelijk is):

- als er misbruik of fraude is (artikel 42septies Vw), of redenen van openbare orde (artikel 43 Vw) in restrictieve zin;
- als de aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2 Vw.

De Verblijfswetgeving voorziet niet dat een verblijfsaanvraag "niet in overweging" genomen kan worden wegens een inreisverbod.

Vaste rechtspraak van de Raad van State en van de RvV zegt dat de weigering om een aanvraag gezinshereniging met een Belg in overweging te nemen, neerkomt op een weigering om een verblijfstitel af te geven.

De beslissing van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991.

De beslissing van DVZ heeft geen wettelijke basis. Artikel 74/12 Verblijfswet voorziet regels voor opheffing of opschorting van een inreisverbod, maar dat is geen wettelijke basis voor deze beslissing van DVZ, die moet gezien worden als een weigering van verblijf.

De gemeenten moeten verblijfsaanvragen van een derdelands familielid van een Unieburger of Belg in aanmerking nemen en een bijlage 19ter afgeven, als de (identiteit en) gezinsband aangetoond wordt.

5.

In zijn arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 verduidelijkt het Hof van Justitie (HvJ) op vraag van de Hoge Raad der Nederlanden hoe artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn geïnterpreteerd moet worden.

Het HvJ verduidelijkt dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft.

In casu heeft verzoeker nooit het Rijk verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden!

Het inreisverbod begint te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft. Dat leidt het HvJ af uit de bewoordingen, het opzet en het doel van de Terugkeerrichtlijn:

- de bewoordingen van o.m. de artikelen 3 lid 4, 3 lid 6, en 11 lid 1 van de Terugkeerrichtlijn.
- de Terugkeerrichtlijn wil de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de EU vergroten door het opleggen van een inreisverbod waardoor een onwettig verblijvende derdelander gedurende een bepaalde periode na zijn verwijdering niet wettig kan terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.
- het doel van de Terugkeerrichtlijn wordt ondermijnd als een derdelander zich aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod zou kunnen onttrekken door te weigeren een terugkeerverplichting uit te voeren en aan de verwijderingsprocedure mee te werken. Dit zou het geval zijn wanneer het tijdvak waarin een inreisverbod geldt, zou kunnen ingaan of verstrijken tijdens de verwijderingsprocedure.

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn werd in 2012 naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/11, §3 Verblijfswet (Vw).

Dat artikel bepaalt dat "het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend".

De uitspraken van het HvJ zijn op de eerste plaats bindend ten aanzien van de rechtstreeks betrokken partijen. De Nederlandse rechter die de prejudiciële vraag stelde, moet rekening houden met de interpretatie van het HvJ.

Daarnaast moeten ook alle andere rechtscolleges in de EU in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak, de door het HvJ gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (ex tunc werking).

Tenslotte zijn ook de administratieve overheden gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

In de Belgische rechtsorde blijft artikel 74/11, §3 Vw (dat zegt het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend) verder bestaan.

In afwachting van een wetgevend optreden om de Belgische Verblijfswet met de rechtspraak van het HvJ, wat de hogere rechtsnorm is, in overeenstemming te brengen moet artikel 74/11, §3 Vw buiten toepassing gelaten worden.

Het middel is gegrond.

6.

Schending van artikel 20 VWEU conform de rechtspraak van het Hof van Justitie zoals vastgelegd in het arrest K.A. e.a. tegen België van 8 mei 2018

Volgens het HvJ verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger).

Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

In casu is verweerster niet nagegaan of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de heer x en mevrouw x

Het HvJ oordeelde tevens dat het irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Verweerster weigert om aanvragen gezinshereniging van derdelands familieleden met inreisverbod, ten gronde te onderzoeken. Een bijlage 20 wordt niet afgeleverd. Hoewel verweerster niet langer de woorden “niet-inoverwegingname” of “niet-inaanmerkingname” gebruikt, gaat ze nu over tot de intrekking van een (door de gemeente) afgeleverde bijlage 19ter en AI en wordt de aanvraag gezinshereniging als “onbestaande” beschouwd.

Uit dit arrest blijkt immers duidelijk dat een derdelands familielid van een EU burger dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU.

Verschillende RvS-rechtspraak stelt expliciet dat er geen enkele wettelijke basis bestaat in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging “niet in overweging” genomen wordt (zie RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598 en RvS 12 mei 2016, nr. 234.719). Er bestaat evenmin een wettelijke basis in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging als “onbestaande” beschouwd wordt. Een aanvraag gezinshereniging van een

familie lid van een EU burger kan wettelijk gezien alleen ten gronde geweigerd worden in de vorm van een bijlage 20 op basis van de artikelen 42 en 43 Vw.

In K.A. e.a. t. België heeft het HvJ uitdrukkelijk gezegd dat het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) niet van belang is voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

Verzoeker kan dan ook alleen maar besluiten dat verweerder zich schuldig heeft gemaakt aan een schending van artikel 20 VWEU en bijgevolg onterecht een bijlage 13 septies heeft afgeleverd.

7.

In casu werd aan verzoeker onterecht een bevel afgeleverd.

Verwerende partij heeft hiervoor toepassing gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Verzoeker was op het ogenblik van de aanhouding in het bezit van een geldige attest van immatriculatie dewelke enkel en alleen met een bijlage 20 kan worden ingetrokken en niet met een bijlage 13 of bijlage 13 septies.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'

Manifest schending van artikel 8 EVRM wegens gebrekkige toetsing in de bestreden beslissing.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Nergens in de bestreden heeft verwerende met voormeld artikel rekening gehouden.

Zij heeft in de bestreden beslissing enkel verwezen naar het inreisverbod.

Zelfs als er een inreisverbod is en ook al kon verzoeker, quod certe non, geen procedure gezinshereniging in functie van zijn schoonbroer opstarten, diende verwerende partij toetsing te doen aan artikel 8 EVRM.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Zij heeft geen ernstige afweging gemaakt in het kader van artikel 8 EVRM omdat ze de mening is toegedaan dat er quasi geen gezinsleven bestaat in het kader van artikel 8 EVRM terwijl alleen al uit de procedure gezinshereniging wel blijkt dat er een procedure gezinshereniging werd opgestart met zijn Nederlandse schoonbroer.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging (‘fair balance’-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Schending artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980

Verwerende partij heeft artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980 manifest geschonden doordat het een bijlage 13septies heeft afgeleverd aan verzoeker waardoor de beroepsprocedure voor Uw Raad geen schorsende werking. Verzoeker kan gedwongen uit het Rijk worden verwijderd zonder dat het resultaat van de beroepsprocedure dient afgewacht te worden.

In casu ontving verzoeker op 21.04.2018 een bijlage 19ter en nadien een attest van immatriculatie.

Het gegeven dat verzoeker dacht dat in geval de aanvraag gezinshereniging geweigerd wordt de verwerende een bijlage 20 diende af te leveren is niet ongevoel, meer nog is, het is de gebruikelijke wettelijke procedure om een aanvraag gezinshereniging te weigeren.

In casu is er een manifeste schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Artikel artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980 vermeldt het volgende:

1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10 bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van (artikel 11, § 1 of 2); 3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in (artikel 10bis, § 2 of § 3), bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten";

4° de terugwijzing, voor zover deze beslissing overeenkomstig artikel 20, eerste lid, niet reeds het voorwerp is geweest van een advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen;

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging (of de status van langdurig ingezetene); 6° de beslissing waarin de vreemdeling, in toepassing van artikel 22, ertoe verplicht wordt bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven;

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan (een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis) op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van (een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis" en vervallen de woorden "op basis van artikel 44bis) op basis van artikel 44bis; 8° (elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter; 9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.

§ 2. De EU-vreemdeling zal bij een betwisting bedoeld in (§ 1, tweede lid, 7° en 8°) desgevallend gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde om zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied. Deze bepaling is eveneens van toepassing voor de Raad van State, optredend als cassatierechter tegen een uitspraak van de Raad.

Onterechte toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980

Verwerende partij kon geen bijlage 13septies afleveren aangezien verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing legaal verbleef in het Rijk en zij in het bezit was van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Zoals artikel 52, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het oplegt dient verzoekster " bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]1

Het is onbegrijpelijk dat iemand die legaal verblijft een bijlage 13septies ontvangt vanwege de verwerende partij."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, kunnen in deze beslissing de juridische en feitelijke gegevens worden gelezen die hebben geleid tot deze beslissing.

De verzoekende partij wordt zo een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig identiteitsdocument; op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet omdat zij aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeids- of beroepskaart zoals blijkt uit het PV AN.55.LB.043329/2018 van de politie van Antwerpen en op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is, waarbij verduidelijkt wordt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat haar betekend werd op 13 april 2018. Voorts wordt er gemotiveerd dat de verzoekende partij werd gehoord door de politie van Antwerpen en verklaarde geen kinderen of partner te hebben in België, dat in die zin geen schending van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden, dat zij eveneens verklaarde geen

medische problemen te hebben die haar belemmeren te reizen, dat aldus rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt gesteld dat uit het administratief dossier wel blijkt dat de verzoekende partij verblijft bij haar zus en schoonbroer, dat dit haar echter geen automatisch recht geeft op verblijf, dat niet aangetoond wordt dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen haar en haar zus of haar schoonbroer, die als referentiepersoon fungeert in de aanvraag tot gezinshereniging, dat haar een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. In de bestreden beslissing wordt herhaald dat er geen elementen zijn die maken dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie, dat een repatriëring dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven en geen breuk betekent van de familiale relaties, dat de zus en schoonbroer haar regelmatig kunnen komen bezoeken in Marokko en vanuit België contact kunnen houden via moderne communicatiemiddelen, dat een repatriëring dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven uitmaakt.

Er wordt verder geduid dat de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij is van mening dat er een risico op onderduiken bestaat. Drie argumenten worden in dit verband naar voor gebracht. In de eerste plaats wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt daar zij de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden door het geven van andere identiteiten. In de tweede plaats wordt vastgesteld dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden daar zij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 januari 2018 en 13 april 2018, dat deze beslissingen niet werden uitgevoerd, dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing. In de derde plaats wordt vastgesteld dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat haar betekend werd op 13 april 2018, dat gezien zij geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kan besloten worden dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op voorgaande motieven houdt de verzoekende partij ten onrechte voor dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven met haar zus en schoonbroer en de verwerende partij helemaal geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met haar familie- en gezinsleven. In zoverre zij wijst op een gezinsleven met haar neefje en nichtjes in België, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij gewag heeft gemaakt van een gezinsleven met haar neefje en nichtjes in België, zodat het de verwerende partij dan ook niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij een gezinsleven onderhoudt met haar neefje en nichtjes in België, laat staan dat zij de naam vermeldt of stavingsstukken van hun bestaan en haar band met deze kinderen voorlegt.

De verzoekende partij stelt nog dat niet wordt gemotiveerd over "*de voorgebrachte stukken*". Zij verduidelijkt echter niet op welke stukken zij dan doelt. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing geen correcte redenen bevat waarom haar een bevel wordt afgeleverd en dat de beslissing gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt, doch beperkt zich tot een vage kritiek zonder toe te lichten waarom de opgegeven redenen niet correct of gebrekkig zijn. Betreffende de kritiek dat op geen enkel moment een belangenafweging wordt gemaakt die de bestreden beslissing kan verantwoorden, kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing zowel de redenen vermeldt waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd, de redenen waarom haar geen termijn wordt toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten als de redenen waarom de persoonlijke belangen van de verzoekende partij niet leiden tot een andere beslissing, waarbij wordt ingegaan op het gezins-, familie- en privéleven van de verzoekende partij en haar gezondheidstoestand en waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen kinderen of partner heeft in België. Er blijkt op het eerste zicht dan ook dat een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ook dat expliciet melding wordt gemaakt van artikel 8 van het EVRM, zodat de kritiek van de verzoekende partij hieromtrent feitelijke grondslag mist.

De voorziene motivering verschaft de verzoekende partij *prima facie* het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hiermee is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt. De verzoekende partij geeft er in haar middel ook blijk van kennis te hebben

kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, waar zij hiertegen inhoudelijke grieven ontwikkelt. Zij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat een specifiek element ten onrechte onbesproken is gebleven in de bestreden beslissing.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu wordt de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 8° en 12° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

3.2.4. De verzoekende partij meent dat een onterechte toepassing werd gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij geen bijlage 13septies kon afleveren aangezien zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing legaal in het Rijk verbleef en zij in het bezit was van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op 13 april 2018 een inreisverbod wordt opgelegd en dat zij een aanvraag gezinshereniging indiende op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op 21 april 2018 en naar aanleiding hiervan in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en van een attest van immatriculatie. Op 24 juli 2017 neemt de gemachtigde een beslissing betreffende voornoemde aanvraag waarbij zij stelt dat de intrekking van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd, gerechtvaardigd is. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij betekend op 2 augustus 2018 om 13u30. Aldus dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij of – door het als onbestaande beschouwen van de afgifte ervan – nooit in het bezit is geweest van een attest van immatriculatie of minstens – door de beslissing tot intrekking ervan op 24 juli 2017 – sinds die datum niet meer beschikt over een geldig attest van immatriculatie, wat haar ter kennis werd gebracht op 2 augustus 2018 om 13u30. Op het ogenblik van de bestreden beslissing, genomen op 2 augustus 2018 en betekend op dezelfde dag om 16u25, is er aldus niet langer sprake van een hangende aanvraag gezinshereniging of van een geldig attest van immatriculatie. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing legaal in België verbleef.

Bovendien is de beslissing van 24 juli 2017 waaruit blijkt dat de aanvraag gezinshereniging wordt afgesloten met een intrekking van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie, bekleed met een vermoeden van wettigheid, het zogeheten *“privilège du préalable”*.

De verzoekende partij verwijst nog – bij het onderdeel *“onterechte toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980”* – naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), doch verduidelijkt niet op welke wijze deze bepaling

kan aantonen dat zij legaal in het Rijk verbleef op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De bepaling heeft betrekking op de procedureregels bij een aanvraag gezinshereniging en de Raad stelt vast dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing – ten gevolge van de beslissing van 24 juli 2018 – geen hangende aanvraag tot gezinshereniging was.

3.2.5. De verzoekende partij betoogt verder dat zij op het ogenblik van haar aanhouding in het bezit was van een attest van immatriculatie dat geldig was tot 21 oktober 2018. Zij wijst erop dat zij op 2 augustus 2018 wordt aangehouden door de politie, dat zij op dat ogenblik in het bezit was van een attest van immatriculatie dat werd afgegeven naar aanleiding van de procedure gezinshereniging in functie van haar Nederlandse schoonbroer. Zij wijst erop dat de aanvaarding van de aanvraag impliciet inhoudt dat de verwerende partij het inreisverbod ingetrokken heeft of minstens geschorst heeft. Zij meent dan ook dat het bevel ten onrechte werd afgeleverd daar zij op het ogenblik van de aanhouding in het bezit was van een attest van immatriculatie dat nog geldig was tot 21 oktober 2018.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit niets blijkt, en de verzoekende partij niet aantoont op welke grond, het officialiseren van een aanvraag in een bijlage 19ter van de Vreemdelingenwet zou leiden tot een impliciete intrekking van een eerder opgelegd inreisverbod. In zoverre zou kunnen aangenomen worden dat het inreisverbod geschorst is vanaf het afleveren van een bijlage 19ter tot aan de beslissing over de aanvraag gezinshereniging, kan de Raad enkel vaststellen dat de aanvraag gezinshereniging van de verzoekende partij op 24 juli 2018 werd afgesloten met een intrekking van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie, waardoor geen sprake meer kan zijn van een eventuele schorsing van het inreisverbod.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij op het ogenblik van haar aanhouding in het bezit was van een attest van immatriculatie dat geldig was tot 21 oktober 2018, kan zij worden gevolgd. Echter het loutere feit dat zij in het bezit was van het document doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij of – door het als onbestaande beschouwen van de afgifte ervan in de beslissing van 24 juli 2018 – nooit in het bezit is geweest van een attest van immatriculatie of minstens – door de beslissing tot intrekking ervan op 24 juli 2017 – sinds die datum niet meer beschikt over een geldig attest van immatriculatie, wat haar ter kennis werd gebracht op 2 augustus 2018 om 13u30. Bovendien had de verzoekende partij op het ogenblik van het betekenen van de bestreden beslissing – zijnde op 2 augustus 2018 om 16u25 – reeds kennis van het niet langer geldig zijn van haar attest van immatriculatie ingevolge de beslissing van 24 juli 2018. Het feit dat zij op het ogenblik van de aanhouding nog in het bezit was van een attest van immatriculatie doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het bevel ten onrechte werd afgeleverd daar zij op het ogenblik van de aanhouding in het bezit was van een attest van immatriculatie dat nog geldig was tot 21 oktober 2018.

De verzoekende partij betoogt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom men haar heeft toegelaten om de aanvraag tot vestiging in functie van haar schoonbroer op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, dat hieromtrent geen valabele uitleg wordt gegeven. De Raad ziet niet in, en de verzoekende partij verduidelijkt geenszins, op grond van welke wettelijke bepaling de gemachtigde ertoe gehouden zou zijn dit te doen. Bovendien toont de verzoekende partij de relevantie niet aan van dit element, nu de aanvraag tot gezinshereniging reeds werd afgesloten voor het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre zou kunnen aangenomen worden dat het inreisverbod geschorst is vanaf het afleveren van een attest van immatriculatie, kan de Raad enkel vaststellen dat de aanvraag gezinshereniging van de verzoekende partij op 24 juli 2018 werd afgesloten met een intrekking van het attest van immatriculatie, waardoor op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet langer sprake kan zijn van een eventuele schorsing van het inreisverbod op grond van het afgeleverde attest van immatricualtie.

3.2.6. De verzoekende partij stelt voorts dat zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat haar een document wordt afgeleverd dat niet geldig is conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Zij stelt dat op basis van de aanvraag haar een bijlage 19ter werd afgeleverd waarna normalerwijze artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit verder bepaalt hoe de procedure gezinshereniging verder dient gevolgd te worden. Zij betoogt dat de verwerende partij klaarblijkelijk van mening is zonder enig schroom de procedure gezinshereniging, die gestart werd op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en na aflevering van een attest van immatriculatie geldig tot 21 oktober 2018, voortijdig te kunnen beëindigen door het afleveren van een bijlage 13septies om reden dat haar een inreisverbod werd opgelegd in april 2018. De verzoekende partij wijst erop dat

ook een beslissing genomen werd op 24 juli 2018 waarvan niet duidelijk is op basis van welke juridische gronden ze is genomen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot gezinshereniging niet steunde op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, doch wel op artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, wat de verzoekende partij ter terechtzitting erkent.

De verzoekende partij meent dat de procedure gezinshereniging beëindigd werd door het afleveren van een bijlage 13septies, de *in casu* bestreden beslissing, doch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de aanvraag gezinshereniging afgesloten werd met een beslissing van de gemachtigde van 24 juli 2018 daar deze beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de aanvraag van 21 april 2018 voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, meer bepaald de schoonbroer, en besluit dat gelet op het feit dat het inreisverbod nog steeds geldig is, de intrekking van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd, gerechtvaardigd is. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de aanvraag gezinshereniging werd beëindigd door het afleveren van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij meent dat het document dat haar werd afgeleverd niet conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit is, dat na het afleveren van een bijlage 19ter de procedure overeenkomstig voormelde bepaling dient gevoerd te worden, wijst de Raad erop dat in zoverre met het 'document' bedoeld wordt op de *in casu* bestreden beslissing, hij enkel kan herhalen dat de aanvraag gezinshereniging niet beëindigd werd door het afleveren van de bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij met het vermelden van het 'document' doelt op de beslissing van 24 juli 2018, kan de Raad enkel vaststellen dat voormelde kritiek dan ook gericht is tegen de beslissing van 24 juli 2018 en niet tegen de *in casu* bestreden beslissing, zodat deze kritiek niet dienstig is. Hetzelfde kan gesteld worden voor de kritiek van de verzoekende partij dat het niet duidelijk is op basis van welke juridische gronden de beslissing van 24 juli 2018 is genomen.

3.2.7. De verzoekende partij betoogt dat het gegeven dat de gemeente de aanvraag gezinshereniging in overweging heeft genomen niet zomaar naast zich neer kan worden gelegd aangezien de gemeente tevens een orgaan is van de overheid waarvan de verwerende partij deel uitmaakt en bijgevolg alle beslissingen of fouten van deze administratie tegen de verwerende partij kunnen opgeworpen worden, dat de bestreden beslissing de orgaantheorie schendt.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat de verwerende partij de initiële aanvaarding van de aanvraag gezinshereniging door de gemeente naast zich neer heeft gelegd, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij op 24 juli 2018 betreffende de voornoemde aanvraag een beslissing heeft genomen en uit de bestreden beslissing eveneens blijkt dat zij ingaat op het vermeende gezins- en privéleven dat de verzoekende partij onderhoudt met de personen in functie van wie zij een aanvraag gezinshereniging had ingediend.

3.2.8. De verzoekende partij betoogt dat de wetgeving met betrekking tot de procedure gezinshereniging klaar en duidelijk is, waarna zij artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit citeert. Zij stelt dat de verwerende partij conform deze bepaling als het ware verplicht was een bijlage 20 af te leveren. Zij meent dat duidelijk blijkt dat de verwerende partij in plaats van een bijlage 20 een weigering in overwegingname en een bijlage 13septies heeft afgeleverd. Zij wijst erop dat het feit dat de gemeente de procedure gezinshereniging, ondanks het inreisverbod, heeft opgestart geen afbreuk mag doen aan de regels die worden opgelegd in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Zij meent dat de verwerende partij en de gemeente impliciet maar zeker het inreisverbod heeft genegeerd minstens naast zich neer gelegd waardoor de verwerende partij niet kan aanhalen dat er *in casu* een inreisverbod was en bijgevolg geen bijlage 19ter mocht worden afgeleverd, dat gezien een bijlage 19ter werd afgeleverd, de verwerende partij de procedureregels van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit diende te volgen.

De Raad herhaalt dat de aanvraag gezinshereniging niet beëindigd werd door het afleveren van de bestreden beslissing, doch wel door de beslissing van 24 juli 2018. Voormelde kritiek is dan ook volledig gericht tegen de voormelde beslissing, doch geenszins tegen de bestreden beslissing waardoor deze *in casu* niet dienstig kan worden aangebracht.

3.2.9. De verzoekende partij stelt dat een aanvraag gezinshereniging ingediend in België kan beschouwd worden als een verzoek tot opheffing van het inreisverbod, dat een aparte aanvraag tot

opheffing van het inreisverbod niet nodig is, dat als niet voldaan is aan de voorwaarden van de gezinshereniging, het inreisverbod behouden blijft en de betrokkene het land moet verlaten. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar eigen beschreven aangekondigde praktijk heeft naast zich neergelegd, hetgeen een schending is van het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel.

Ook met deze argumentatie voert de verzoekende partij op het eerste zicht kritiek op de beslissing van 24 juli 2018 waarbij de procedure gezinshereniging afgesloten werd, gelet op het geldige inreisverbod, doch niet op de *in casu* bestreden beslissing. Ook voormelde kritiek kan dus op het eerste zicht niet dienstig worden aangebracht.

3.2.10. De verzoekende partij betoogt dat de Raad beslissingen van de gemachtigde heeft vernietigd die de aanvraag 'niet in overweging' nam wegens het bestaan van een inreisverbod of een MB, dat de Raad oordeelde dat de gemachtigde enkel mocht weigeren wegens redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Zij wijst erop dat er *in casu* geen gevaar is voor de openbare orde, dat dit minstens niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De verzoekende partij wijst naar arrest nr. 135 627 van 19 december 2014 van de Raad waarin gesteld wordt dat de gemachtigde niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger niet in aanmerking te nemen, dat arrest nr. 139 567 van 26 februari 2015 van de Raad hetzelfde stelt over een verblijfsaanvraag van familie van een Belg. Zij meent dat de gemeenten volgens deze rechtspraak de verblijfsaanvragen van een derdelands familielid van een Unieburger of een Belg in aanmerking moet nemen en een bijlage 19ter afgeven als de identiteit en gezinsband is aangetoond. De verzoekende partij herhaalt dat de gemachtigde niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar een eerder opgelegd inreisverbod als motivering om een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger of een Belg niet in aanmerking te nemen of te weigeren met een bijlage 13 of 38, dat de aanvraag alleen kan geweigerd worden met een bijlage 20 als er misbruik of fraude is of redenen van openbare orde of als de aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden, dat de verblijfswetgeving niet voorziet dat de verblijfsaanvraag "*niet in overweging*" genomen kan worden wegens een inreisverbod. Zij wijst erop dat vaste rechtspraak stelt dat de weigering van een aanvraag gezinshereniging met een Belg in overweging te nemen, neerkomt op een weigering om een verblijfstitel af te geven. Zij stelt dat de beslissing van de gemachtigde geen wettelijke basis heeft, dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet regels voorziet voor de opheffing of opschorting van een inreisverbod, maar dat dit geen wettelijke basis is voor deze beslissing, die moet gezien worden als een weigering van verblijf.

Opnieuw wijst de Raad erop dat de aanvraag gezinshereniging werd afgesloten door een beslissing van 24 juli 2018, doch niet door de *in casu* bestreden beslissing. Voormelde kritiek is volledig gericht tegen de beslissing van 24 juli 2018 waarbij de procedure gezinshereniging – volgens de verzoekende partij op niet wettelijke wijze – werd afgesloten. Deze kritiek kan dan ook niet dienstig worden aangebracht tegen de *in casu* bestreden beslissing.

3.2.11. De verzoekende partij stelt dat het Hof van Justitie verduidelijkt dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft, dat zij *in casu* nooit het Rijk heeft verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden. Zij wijst erop dat het inreisverbod begint te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft en dat dit door het Hof afgeleid wordt uit de bewoordingen, het opzet en het doel van de Terugkeerrichtlijn, waarna de verzoekende partij dit duidt. De verzoekende partij stelt dat artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn in 2012 werd omgezet naar Belgisch recht in artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet, dat dit artikel bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend, dat de uitspraken van het Hof bindend zijn ten aanzien van de rechtstreeks betrokken partijen, dat daarnaast ook alle andere rechtscolleges in de EU in identieke of vergelijkbare situaties de door het Hof gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn moeten volgen en dit vanaf het ogenblik van uitspraak, dat de gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van de inwerkingtreding van die bepaling, dat tenslotte de administratieve overheden gebonden zijn door de interpretatie. De verzoekende partij stelt dat in de Belgische rechtsorde artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet blijft bestaan, dat in afwachting van een wetgevend optreden, dit artikel buiten toepassing moet worden gelaten.

De verzoekende partij verduidelijkt geenszins op welke wijze deze theoretische uiteenzetting aantoont dat de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk of in tegenspraak is met de interpretatie gegeven in het arrest *Ouhrami* door het Hof van Justitie aan artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn. In zoverre zij meent dat het inreisverbod nog niet is ingegaan waardoor hierop niet kan gesteund worden om haar

aanvraag gezinshereniging af te wijzen, voert zij kritiek tegen de beslissing van 24 juli 2017 doch niet tegen de bestreden beslissing, zodat deze kritiek op het eerste zicht *in casu* niet dienstig kan aangebracht worden.

In zoverre zij kritiek levert op het motief dat een bevel wordt gegeven onder meer op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet daar zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is, daar zij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat haar werd opgelegd op 13 april 2018, wijst de Raad op wat volgt.

Het bestreden bevel steunt op drie motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, eerste lid, ten eerste, ten achtste en ten twaalfde van de Vreemdelingenwet. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede en/of derde motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De kritiek van de verzoekende partij op het feit dat de verwerende partij aangaf dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is, is, nu deze is gericht tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, volstaat om het bestreden bevel te kunnen schragen. Dit motief werd betwist door de verzoekende partij doch slaagt zij er niet in dit te weerleggen of ontkrachten, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Bovendien volstaat het motief dat de verzoekende partij aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of beroepskaart eveneens om het bestreden bevel te kunnen schragen. Dit motief wordt betwist, noch weerlegd door de verzoekende partij.

3.2.12. Het volledige betoog van de verzoekende partij betreffende de schending van artikel 20 VWEU conform de rechtspraak van het Hof van Justitie zoals vastgelegd in het arrest K.A. e.a. tegen België van 8 mei 2018, waar zij eveneens opnieuw verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waar gesteld wordt dat er geen wettelijke basis is om de aanvraag gezinshereniging niet in overweging te nemen en zij stelt dat er ook geen wettelijke basis is om die aanvraag als 'onbestaande' te beschouwen, is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze haar betoog de onwettigheid van de *in casu* bestreden beslissing kan staven. Gezien de beslissing van 24 juli 2018 heden niet werd geschorst of vernietigd, dient te worden vastgesteld dat zij is bekleed met een vermoeden van wettigheid. Gelet op voormeld vermoeden van wettigheid kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig verwijzen naar de vermeende gebreken die deze beslissing vertoont om daaruit af te leiden dat ook de bestreden beslissing onterecht werd afgeleverd.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet is nagegaan of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen haar en haar zus en schoonbroer, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt duidelijk uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van 24 juli 2018 betreffende de aanvraag tot gezinshereniging van 21 april 2018, dat de verwerende partij deze afhankelijkheidsrelatie is nagegaan en dit als volgt:

“In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Voor de vaststelling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding is het immers niet voldoende dat er heden een gezinsband zou bestaan tussen u en uw schoonbroer en volstaan samenwoning, en recente financiële banden evenmin. U brent middels verwantschapsdocumenten en enkele geldstortingen van uw schoonbroer en uw zus aan u, geen concrete elementen aan dat u op geen enkele wijze kan worden gescheiden van uw Nederlandse schoonbroer met wie u bovendien ook pas sinds 1106.2018 samenwoont. Van minderjarige kinderen in het Rijk is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende uw gezondheid noch betreffende de gezondheid van die van schoonbroer of zus. U toont verder ook op geen enkele wijze aan dat u of referentiepersoon niet zelfstandig kunnen functioneren, wel integendeel, Referentiepersoon verblijft reeds jarenlang ononderbroken in België, terwijl u pas recent naar België bent gereisd. Daarenboven werd u betrap op zwartwerk: naast het feit dat u had moeten weten dat dit gegeven niet ten goede zou komen bij het verkrijgen van regulier verblijf, dient opgemerkt te worden dat hieruit blijkt dat u wel degelijk in staat bent om zelfstandig een inkomen te verwerven en in uw levensonderhoud te voorzien. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.”

3.2.13. De verzoekende partij betoogt nogmaals, na citering van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat zij op het ogenblik van de aanhouding in het bezit was van een geldig attest van immatriculatie dewelke enkel en alleen kan worden ingetrokken met een bijlage 20 en niet met een bijlage 13 of bijlage 13septies, doch herhaalt de Raad dat het attest van immatriculatie niet werd ingetrokken door de bestreden beslissing doch wel door de beslissing van 24 juli 2018. In de mate dat de verzoekende partij meent dat de intrekking van het attest van immatriculatie niet kon door voormelde beslissing doch diende te gebeuren door een bijlage 20, voert zij kritiek op de beslissing van 24 juli 2018, doch geenszins op de *in casu* bestreden beslissing. De kritiek van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

3.2.14. *Prima facie* laat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op het eerste zicht niet aangetoond. Voorts laat de uiteenzetting op het eerste zicht evenmin toe te besluiten tot een schending van de overige door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen.

3.2.15. De verzoekende partij stelt nog, betreffende de door haar aangevoerde schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, dat een bijlage 13septies aan haar werd afgeleverd waardoor een beroepsprocedure voor de Raad geen schorsende werking heeft, dat zij gedwongen het Rijk kan worden uitgezet zonder dat het resultaat van de beroepsprocedure dient te worden afgewacht, dat zij een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie ontving op 21 april 2018, dat het gegeven dat zij dacht dat in geval de aanvraag gezinshereniging geweigerd wordt een bijlage 20 dient afgeleverd te worden niet ongevoel is, meer nog, de gebruikelijke procedure is om de aanvraag gezinshereniging af te wijzen, dat er een schending is van het rechtszekerheidsbeginsel.

In zoverre de verzoekende partij meent dat artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet geschonden is daar de beroepsprocedure voor de Raad geen schorsende werking heeft, kan de Raad enkel vaststellen dat uit artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat een schorsende beroepsprocedure openstaat tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, zodat niet blijkt dat voormeld artikel 39/79 geschonden is.

In zoverre zij meent dat uit het afleveren van een bijlage 13septies blijkt dat een eventuele beroepsprocedure bij de Raad tegen de beslissing van 24 juli 2018 geen schorsende werking heeft, en dit in strijd is met artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en met het rechtszekerheidsbeginsel, daar zij erop kon vertrouwen, gelet op haar bijlage 19ter en haar attest van immatriculatie, dat in geval haar aanvraag zou worden geweigerd een bijlage 20 zou worden afgeleverd, voert zij opnieuw kritiek op de beslissing van 24 juli 2018 waarbij haar aanvraag wordt afgewezen. Bovendien, zelfs in de hypothese dat aanvaard moet worden dat de afwijzing van de aanvraag gezinshereniging een beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht van een burger van de Unie of zijn familielid betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat de aanvraag gezinshereniging werd ingediend op grond van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet – wat door de verzoekende partij ter terechtzitting wordt erkend – en het weigeren van een dergelijke aanvraag niet voorkomt in de lijst van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet die de beslissingen opsomt waartegen een schorsende beroepsprocedure openstaat. Een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet of van het rechtszekerheidsbeginsel wordt aldus op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.2.16. Ten slotte betoogt de verzoekende partij dat het feit dat zij het recht heeft een gezinsherenigingsprocedure te starten, aantoonde dat zij een gezinsleven heeft met haar zus, schoonbroer, neefje en nichtjes, dat er in de bestreden beslissing nooit gewag wordt gemaakt dat er geen gezinsleven zou zijn met haar zus, schoonbroer en neefje en nichtjes. De verzoekende partij meent voorts dat een gebrekkige toetsing geschiedde in de bestreden beslissing. Zij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM. Zij meent dat in de bestreden beslissing enkel rekening werd gehouden met het inreisverbod. Zij betoogt dat zelfs indien er een inreisverbod is en zij geen procedure gezinshereniging in functie van haar schoonbroer kon opstarten, de verwerende partij een toetsing diende te doen aan artikel 8 van het EVRM, dat dit niet is gebeurd en dat de verwerende partij geen ernstige afweging heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM omdat ze de mening toegedaan is dat er *quasi* geen gezinsleven bestaat terwijl alleen al uit de procedure gezinshereniging blijkt dat deze procedure werd opgestart met haar Nederlandse schoonbroer. De verzoekende partij meent dat moet worden nagegaan of de beslissing over het verblijfsrecht het recht op een gezinsleven niet schendt, dat zij daarbij een belangenafweging moet

maken. Zij wijst erop dat er een positieve verplichting kan bestaan om het recht op gezinsleven te handhaven, dat dit afhangt van de bijzondere omstandigheden van de vreemdeling enerzijds en van het algemeen belang anderzijds, dat dit de 'faire balance' -toets is. Zij wijst erop dat de Raad in haar arrest nr. 159 789 van 13 januari 2016 duidelijk heeft uiteengezet dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen *in concreto* dient te gebeuren, dat onder meer rekening moet worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing, de omvang van de banden in de staat, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet en de vraag of de vreemdeling wist, op het ogenblik dat zij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van haar precair verblijf, dat indien dit het geval is uit vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke gevallen een schending kan uitmaken van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij meent dat *in casu* de belangenafweging niet is gebeurd.

3.2.16.1. De Raad wijst er vooreerst op dat – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden – het enkele feit dat een vreemdeling een procedure gezinshereniging ten aanzien van bepaalde familieleden kan opstarten, niet noodzakelijkerwijze aantoonde dat er ook effectief sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met voormelde personen. Immers is het bijvoorbeeld mogelijk dat de aanvraag gezinshereniging wordt afgewezen daar de personen waarmee een gezinshereniging wordt beoogd wel familieleden zijn, doch dat niet aangetoond werd dat de vreemdeling ten laste is van deze familieleden. Indien de familieleden, zoals *in casu*, zus en schoonbroer betreffen dient ook, om sprake te zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, sprake te zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bij het gebrek aan bijkomende elementen van afhankelijkheid en van het ten laste zijn is het dus mogelijk dat, hoewel een aanvraag gezinshereniging kon worden ingediend in functie van familieleden, van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geen sprake zal zijn.

De verzoekende partij kan bijgevolg ook niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij geen ernstige afweging heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM omdat ze de mening toegedaan is dat er *quasi* geen gezinsleven bestaat terwijl alleen al uit de procedure gezinshereniging blijkt dat deze procedure werd opgestart met haar Nederlandse schoonbroer.

3.2.16.2. Waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing nooit gewag wordt gemaakt dat er geen gezinsleven zou zijn met haar zus, schoonbroer en neefje en nichtjes, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn zus of zijn schoonbroer, die fungeert als referentiepersoon in de aanvraag tot gezinshereniging, dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend." Voorts wordt nogmaals gesteld dat er "geen elementen (zijn) die maken dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie." De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dan ook dat "Een repatriëring naar zijn land van oorsprong (...) betekent geen breuk van de familiale relaties". Hieruit blijkt duidelijk dat een 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM met het gezin van haar zus niet aanvaard wordt in de bestreden beslissing door het gebrek aan een bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

3.2.16.3. In zoverre de verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing enkel rekening werd gehouden met het inreisverbod, kan zij geenszins gevolgd worden. Betreffende het gezins- en privéleven van de verzoekende partij en artikel 8 van het EVRM werd in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

"Betrokkene werd gehoord op 02/08/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen kinderen of partner heeft in België. In die zin kan een schending van artikel 8 EVRM niet aangenomen worden."

En:

"Op 21.04.2018 diende betrokkene een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980, in functie van zijn schoonbroer C.A. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Betrokkene maakte op dat moment reeds voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar waardoor deze aanvraag niet in overweging genomen werd op 24.07.2018. Er liggen verder ook geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie die nodig is om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. De beslissing werd op 02/08/2018 aan betrokkene betekend."

En:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij verblijft bij zijn zus E.B.H. (...) (°10.04.1985), die legaal in België verblijft, en zijn schoonbroer C.A. (...) (°26.04.1964). Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont namelijk niet aan dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn zus of zijn schoonbroer, die fungeert als referentiepersoon in de aanvraag tot gezinshereniging, dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Er zijn geen elementen die maken dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes zus en schoonbroer kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Marokko en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

Hieruit blijkt op het eerste zicht geenszins dat enkel rekening werd gehouden met het inreisverbod. Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij voorts ook niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM en dat geen toetsing is gebeurd aan artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij meent dat moet worden nagegaan of de beslissing over het verblijfsrecht het recht op een gezinsleven niet schendt, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij niet verduidelijkt waarom in de bestreden beslissing, die geen beslissing betreft over het verblijfsrecht doch wel een verwijderingsmaatregel uitmaakt, moet nagegaan worden of de beslissing over het verblijfsrecht het recht op een gezinsleven niet schendt. In zoverre de verzoekende partij meent dat een onderzoek naar een mogelijke schending van het recht op een gezinsleven dient te blijken uit de beslissing over het verblijfsrecht, stelt de Raad opnieuw vast dat deze opmerking niet gericht is tegen de bestreden beslissing en aldus dienstig. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing er wordt op gewezen *“Er liggen verder ook geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie die nodig is om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.”* en *“Betrokkene toont namelijk niet aan dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn zus of zijn schoonbroer, die fungeert als referentiepersoon in de aanvraag tot gezinshereniging, dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Er zijn geen elementen die maken dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* Er wordt aldus wel degelijk gemotiveerd waarom het niet toekennen van een afgeleid verblijfsrecht het recht op een gezinsleven niet schendt.

3.2.16.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging

van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

3.2.16.5. In het bestreden bevel wordt als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene werd gehoord op 02/08/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen kinderen of partner heeft in België. In die zin kan een schanding van artikel 8 EVRM niet aangenomen worden."

En:

"Op 21.04.2018 diende betrokkene een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980, in functie van zijn schoonbroer C.A. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Betrokkene maakte op dat moment reeds voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar waardoor deze aanvraag niet in overweging genomen werd op 24.07.2018. Er liggen verder ook geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie die nodig is om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. De beslissing werd op 02/08/2018 aan betrokkene betekend."

En:

"Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij verblijft bij zijn zus E.B.H. (...) (°10.04.1985), die legaal in België verblijft, en zijn schoonbroer C.A. (...) (°26.04.1964). Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont namelijk niet aan dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn zus of zijn schoonbroer, die fungeert als referentiepersoon in de aanvraag tot gezinshereniging, dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Er zijn geen elementen die maken dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes zus en schoonbroer kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Marokko en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts waarom de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partij niet aantoont dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen haar en haar zus of haar schoonbroer die fungeert als referentiepersoon in de aanvraag tot gezinshereniging en dat er geen elementen zijn die maken dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Immers blijkt uit de beslissing van 24 juli 2018, die op dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij als de *in casu* bestreden beslissing en waarvan de verzoekende partij aldus kennis had, wat volgt:

"In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Voor de vaststelling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding is het immers niet voldoende dat er heden een gezinsband zou bestaan tussen u en uw schoonbroer en volstaan samenwoning, en recente financiële banden evenmin. U brent middels verwantschapsdocumenten en enkele geldstortingen van uw schoonbroer en uw zus aan u, geen concrete elementen aan dat u op geen enkele wijze kan worden gescheiden van uw Nederlandse schoonbroer met wie u bovendien ook pas sinds 1106.2018 samenwoont. Van minderjarige kinderen in

het Rijk is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende uw gezondheid noch betreffende de gezondheid van die van schoonbroer of zus. U toont verder ook op geen enkele wijze aan dat u of referentiepersoon niet zelfstandig kunnen functioneren, wel integendeel, Referentiepersoon verblijft reeds jarenlang ononderbroken in België, terwijl u pas recent naar België bent gereisd. Daarenboven werd u betrap op zwartwerk: naast het feit dat u had moeten weten dat dit gegeven niet ten goede zou komen bij het verkrijgen van regulier verblijf, dient opgemerkt te worden dat hieruit blijkt dat u wel degelijk in staat bent om zelfstandig een inkomen te verwerven en in uw levensonderhoud te voorzien. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.”

3.2.16.6. Betreffende het door de verzoekende partij vermelde gezinsleven met het gezin van haar zus en schoonbroer, motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoonde “dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn zus of zijn schoonbroer, die fungeert als referentiepersoon in de aanvraag tot gezinshereniging, dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.” Voorts wordt nogmaals gesteld dat er “geen elementen (zijn) die maken dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie.” De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dan ook dat “Een repatriëring naar zijn land van oorsprong (...) betekent geen breuk van de familiale relaties”. Hieruit blijkt duidelijk dat een ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM met het gezin van de zus van de verzoekende partij niet aanvaard wordt door het gebrek aan een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat in de bestreden beslissing nooit gewag wordt gemaakt dat er geen gezinsleven zou zijn met haar zus, schoonbroer en neefje en nichtjes. De verzoekende partij weerlegt voormelde motieven niet. Zij toont op het eerste zicht geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte geoordeeld heeft dat er geen elementen zijn die maken dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. De verzoekende partij toont geenszins aan dat er relevante elementen van afhankelijkheid zijn waar de verwerende partij in haar beoordeling van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onterecht geen rekening heeft mee gehouden.

De Raad stelt vast dat de beoordeling van het al dan niet bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing conform de rechtspraak van het EHRM is. Immers, opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34). De verzoekende partij toont op het eerste zicht geen dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

Het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er desbetreffend een belangenafweging diende plaats te vinden.

3.2.16.7. In zoverre de verzoekende partij met de verwijzing naar haar familiebanden in België doelt op het bestaan van een privéleven in België, wijst de Raad op wat volgt.

In zoverre de familiebanden van de verzoekende partij niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kunnen voor een vreemdeling die lange tijd gevestigd was in het Rijk deze familiebanden echter wel onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, *Znamenskaya v. Rusland*, par. 27). Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet aantoonde reeds lange tijd gevestigd te zijn in het Rijk, kunnen ook haar familiebanden met het gezin van haar zus op het eerste zicht geen deel uitmaken van een privéleven dat beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten voormelde vaststelling, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de familiebanden van de verzoekende partij met het gezin van haar zus wel degelijk in aanmerking worden genomen en dat de verwerende partij dienaangaande een belangenafweging maakt waarbij zij stelt wat volgt:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij verblijft bij zijn zus E.B.H. (...) (°10.04.1985), die legaal in België verblijft, en zijn schoonbroer C.A. (...) (°26.04.1964). (...) Betrokkene toont namelijk niet aan dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn zus of zijn schoonbroer,...). Er zijn geen elementen die maken dat er sprake is van een bijzondere

afhankelijkheidsrelatie. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM (...). Betrokkenes zus en schoonbroer kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Marokko en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog meent dat er een belangenafweging diende gemaakt te worden tussen de bijzondere omstandigheden in het licht van haar privéleven en het algemeen belang van de staat, wijst de Raad erop dat uit het bestreden bevel aldus op het eerste zicht wel degelijk een dergelijke belangenafweging blijkt, waarbij de individuele belangen van de verzoekende partij en de algemene belangen *in concreto* worden afgewogen. Met haar louter theoretische betoog toont de verzoekende partij op het eerste zicht het tegendeel niet aan. Zij maakt geenszins aannemelijk dat de door de verwerende partij gevoerde belangenafweging die blijkt uit de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is of geen blijk geeft van een ‘fair balance’.

3.2.16.8. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.2.17. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

N. VERMANDER